

„Сви вы мене помогнёте
„Тыка да тъгбамъ,
„И до смерть тъ моих жалюж
„Съ вазе дрѹгбамъ.“

Отъ тазъ пѣсни Форнози умиленъ;
Езъ сърдце-то си скрущенъ ухиленъ,
Абѣкъ свой-то флагъ то покваси
И го милно съ пѣсни ѹ съгласи,
Что-то на свѣта ничто посѣлно
Неможеше да е и умилно!
Рекалъ бы, че Ангелскы-ти хѣра
Сички пѣшть у небесны дѣбели!

„Нево!“ тогда тогда возопи пастырка
Съ удивленѣ! „та твой не є свирка!
„Твой е нѣкое чародѣянѣ,
„Иль волшебно нѣкой обѣянѣ,
„Иль небесна каква майсторіа,
„Или божественна мѣшкія!
„Самородно чюкство твореніа
„Нправа ли по добры сложеніа?“

У таково силно ахъ! смѣренѣ
И у свое-то недоумѣнѣ;
Извинъ сїбе жалостна бѣ тата,
И за сїбе незнаше сїма.
Даль да бѣга, мыслеше сѧ дѣши,
Или да остане оци да слѣши?